Cincinat Pavelescu

Unui prieten însurat

Epigrame

Cincinat Pavelescu

Editura Bestseller

ISBN: 978-9975-3093-1-8

Imagine: Detroit Publishing Co.

bestseller

Această carte electronică, a fost publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Răspuns unui amic

care mă certa că fac atâtea epigrame lui Nigrim, pe care l-am ucis cu cea dintâi

Ai fost nedrept, amice, când ai spus
Că pe Nigrim c-un vers l-aș fi distrus.
Un rol contrar în viață i-am jucat:
Nigrim era nimic și l-am creat!

Regretatului poet Oreste

pentru laudele exagerate aduse lui Nigrim, din recunoştinţă ca-l invitase la via sa de Ia Buzău.
Habent sua fata...

Tu de Nigrim să nu te-atingi, Oreste!
E scris în cer destinul fiecărui.
Eu, atacându-l, l-am creat ce este;
Cu lauda-ți anemică, tu-l nărui!

Unui scriitor popular

Eu nu știu azi la șezătoare
Ce ne silește să dormim;
Nu e târziu și e răcoare!
(Un glas): În sală e Nigrim!

Unui poet netalentat

dar foarte pletos

Găsesc că prea se-ngâmfă el
Cu părul-i arhiabondent:
Alecsandri era mai chel
Și... parcă-avea mai mult talent!

Unui senator surd

dar palavragiu

Ics, senatorul slab și chel,
E surd. De-o fi adevărat,
Atât mai bine pentru el...
Dar nu e mut! Atunci, păcat!
Atât mai rău pentru Senat...

Unor poeți inspirați

dar nu la epigrame

V-ați cotizat cinci desperați
O epigramă să-mi fumați,
Dar publicul, ca s-o-nțeleagă,
S-a frământat o noapte-ntreagă.

Unui confrate

Unui poet

care publicase un volum de poezii: Visuri și lacrimi

Da, bardule, creează-ți visuri;
Tu ești poet ajuns acum,
Căci cititorii varsă lacrimi
Pentru cinci lei dați pe volum.

Unui confrate obscur

Un scriitor necunoscut
O epigramă mi-a făcut.
Ca să-mi răzbun pe autor,
Eu voi citi-o tuturor.

Lui Emil Isac

I

Întorcându-mă de la ședătoarea literara din Tulcea, cu Galaction, Locusteanu și alții, aflam în Galați de moartea marelui Caragiale. Atunci cineva amintind că de curând Emil Isac plecase la Berlin, ca sa obție un certificat de la maestru, am exclamat

Deși momentul prea e tragic,
Cu neputință mi-e să tac:
Mai bine-ai vrut să mori, maestre,
Decât să-l lauzi pe Isac!

II

Și, cu toată simpatia ce o am pentru poetul
Isac, l-am mai bombardat cu încă patru versuri

Și destinul ăsta
Prea ades grețește:
Caragiale moare,
Și Isac trăiește!

Lui Leon Ghika

Cu prilejul dezvelirii statuii marelui Eminescu la Dumbrăveni, când veniseră de peste hotare mulți oaspeți și cărora prințul Leon Ghika le zicea martiri tocmai fiindcă aveau poftă mare de mâncare și mai cu seamă de băut

În glumă-ai poreclit martiri
Pe niște-anume musafiri.
Dar apetitul lor vioi
Răzbunător, desfide gluma;
Și-o zi să mai rămâie numa,
Atunci martirii am fi noi!

Unui confrate puțin inspirat

Mă jur și fără ironie
Că eu mă prind să scriu o dramă
În timpul cât îți trebuie ție
Să-mi faci o biată epigramă.

Lui Delavrancea

Unui judecător

care mă trecea lipsă în registrul tribunalului din Constanța, chiar când eram prezent

Mai riguros ca un vagmistru,
Tu mă dai lipsă în registru,
La tribunal când sunt prezent.
Îți iert cu milă răutatea,
La gândul că posteritatea
Pe veci o să te dea absent!

Măgarul lui Balaam

dedicată aceluia care, recunoscându-se în aceste versuri, se va crede de spirit, întorcând cu facilitate ironia contra mea

În alte vremi, când un măgar,
Bătut de un stăpân barbar,
Vorbi, s-a minunat natura;
Dar astăzi, când le toacă gura
Atâtora, pe-atâtea game,
Ce vi se pare-așa bizar
Să... scrie unul epigrame?

Unui amator

Na-ți epigrama, am citit-o.
Dar, nu știu naiba să mă ia!
Plăcerea de-a ți-o-napoia
E singura ce am simțit-o.

Gherea Hasdeu

De Gherea spirit analitic
Spunea Hasdeu cam pătimaș:
Birtașii spun că este critic,
Iar criticii că e birtaș!

Unui poet miop

Vezi pe-acel domn roșcat ce vine
Cu ochii-n geam, cu nasu-n cer?
E scriitor. Îmi pare bine!
La care minister?

Unui scriitor fără succes

dar a cărui amică avea prea multe

Poete, -n valuri de cerneală
Îneci ideile-ți mâhnite;
Dar, dacă muzele te-nșeală,
Amica vor să ți-o imite!

Lui Eftimiu și Hertz

după reprezentarea Cocoșului Negru al lui Victor Eftimiu, care se întrecea în succes cu Păianjenul lui A. de Hertz

Cocoșii toți mănâncă gâze
Ce n-au valoare în comerț;
Cocoșul Negru al lui Victor
Mâncă Păianjenul lui Hertz!

Lui Victor Antonescu

Se știe că fostul ministru al României la Paris,
pe când era la departamentul Justiției, a trebuit
să redijeze actele de deces ale regelui și reginei.

Sub Victor Antonescu s-a întâmplat
Să moară primul rege și regina.
El actul de deces le-a redactat.
Că-l face lumea cioclu, a cui e vina?

Dar Ferdinand I e gânditor
Și-ngrijorat o spune orișicui
Că-l va numi curând ambasador,
Să nu-i dreseze actele și lui!

Lui Caragiale

care, voind să atragă pe Goga la ziarul Românul, îi spunea că scriitorii mari sunt mecanisme de lux care trebuiesc unse bine

Ești cronometru fin, maestre,
Dar la Românul ce cați oare?
Au ei nevoie de ceasornic,
Ori tu nevoie de unsoare?!

Lui Späthe

La ultima expoziție a tinerimii artistice m. s. regina, văzând bustul meu în marmură lucrat de O. Späthe, a cerut să-i fac o epigramă.

La bustul ăsta și poetul,
Și sculptoru-au colaborat,
Căci marmura este de Späthe,
Iar spiritul de Cincinat.

Unui confrate

Bazil a scris o carte de orice duh lipsită,
Și eu am cumpărat-o, deși știam că-i rea.
Bazil cu modul ăsta de două ori profită:
Întâi de-a lui candoare, al doilea de-a mea!

Dlui Simu

fondatorul cunoscutului muzeu

Muzeul tău e plin de strălucire,
Dar sfatul meu e sincer și discret:
De ții cu orice preț la nemurire,
Să-ți facă... Stoenescu un portret.

Unui meșter al cuvântului

Spun doamnele, maestre,
Că-n pledoarii ești apt;
Dar prea vorbești întruna...
Și nu mai vii la fapt.

Unui autor dramatic

care făcuse să apară pe scenă, ca personaj simbolic, un măgar

Dar piesa asta e obscenă:
Să iasă un măgar pe scenă?!
Ce vreți, răspunse directorul,
Dacă strigați toți: Autorul!

Avocatului Fabriciu

I

Unui avocat de la Brăila prea locvace și indiscret

Vestitul avocat Fabriciu
Nu-i orator, dar mie-mi place:
Dacă, vorbind, e un supliciu,
E un deliciu dacă tace.

II

Avocatul, foarte indignat, a ripostat că e mult mai deștept decât mine, fiindcă el vorbește, și eu tac. Atunci i-am răspuns imediat

Fiindcă tăceam, deși cu rost,
Fabriciu mă crezuse prost.
Tot astfel eu l-am socotit,
Dar... numai după ce-a vorbit.

Unui prieten

care, într-o cronică, mă făcuse spițer

Mă faci spițer, dar nu m-apasă
Sarcasmul tău cel culinar:
M-aș face chiar veterinar,
Ca să-ți fiu doctorul de casă.

Unui scriitor anemic

Certificat în genul catraminei

Am suferit, iubite domn,
Întotdeauna de nesomn.
Dar, de când cartea ți-o citesc,
Sunt vindecat și-ți mulțumesc.
(Rog mai trimiteți șapte exemplare)

Lui N. Dunăreanu

I

La o ședătoare literară de la Tulcea scriitorul Dunăreanu citind o frumoasă nuvelă, dar cam lungă, eu am improvizat această glumă după sfârșitul citirii

Când a-nceput nuvela Dunăreanu,
Era la cârmă încă Brătianu;
Dar, când sfârși bucata Dunăr... escu
Venise generalul Averescu!

II

Pentru a satisface pe Dunăreanu, careşi dase multă osteneală şi cu citirea nuvelei sale, şi cu organizarea primirii noastre, i-am mai făcut următorul catren la şezătoarea din Tulcea.

Eu v-am citit ca să v-ajungă!
Amicul Dunăreanu o să spună.
Însă nuvela lui, dacă e lungă,
Are o scuză: că e bună!

Lui Adolf de Hertz

care-mi ceruse să-i fac o epigramă cu prilejul succeselor dramatice ale Dlui Notar de Octavian Goga. Această epigramă e de altfel o simplă glumă, întrucât e ştiut că amicul meu de Hertz nu e numai creştin ortodox, dar încă un om de talent necontestat

De când trecu Carpații Goga
Să facă artă, nu comerț...
Nu-i mai rămase lui de Hertz
Ca teatru, decât... Sinagoga!

Unui agramat

O, scrib obscur de la Buzău,
Poți să mă-njuri, nu-mi pare rău,
Dar eu pe tine mă răzbun
Când nu vreau numele să-ți spun!

Lui Aristide

cu prilejul unei conferințe întrerupte de vociferări și bastoane

Mărinimia dumitale
Aproape nu mai se-nțelege:
Ai dat studenților parale,
Ca să primești numai ciomege!

Unui scriitor

care nu semnase epigrama ce-mi trimisese la un banchet

Epigrama-ți fără rimă
E de duh așa lipsită,
Că, deși e anonimă,
Mie-mi pare iscălită.

Sfârșitul unui duel literar

Gândind la versurile lor,
Un singur lucru mă turmentă:
Că spiritul e trecător,
Vulgaritatea permanentă!

Unui procuror de la Brăila

care, de câte ori mă întâlnea, îmi spunea Domnule Ajutor. Amenințându-l cu o epigramă, mi-a răspuns că pe un eminent magistrat ca dânsul nu-l pot atinge. Cu toate acestea, avea și el un cusur: se... învoia cu nevasta prezidentului

Berbantul nostru procuror,
Ades la club când mă-ntâlnește,
Cu multă morgă îmi trântește:
Salut pe Domnul Ajutor!
Ce-mi zice dânsul e legal,
Fiindcă-am primit decret regal
Să fiu ce sunt... și nu regret.
Dar o-ntrebare: eminentul
De unde are el decret
Făcând pe vice-prezidentul?

Unor cicălitori

D-ale voastre epigrame
Cincinat n-are habar.
Aveți aerul că vindeți
Castraveți la grădinar!

Unui poet spițer

Radu face epigrame,
Însă nu le face bune
Fiindcă-ntr-însele nu pune
Spirit decât zero grame!

Unui steril

Bărbatul meu este mai tare
În matematici ca oricare,
Dar are o nenorocire:
Nu se pricepe la-nmulțire.

Unui ministru al artelor

la un banchet

Pe Minulescu tare-l știu
În Stanțe pentru mai târziu;
Dar pentru cele mai recente
Nu cred să-i dai Benemerente.

Cu prilejul elogiilor

ce mi s-au adus de presa literară la apariția volumului meu de poezii, Galaction într-un număr din Viața românească, în care directorul mă lăuda a scris într-o notița din: Pe marginea cărților o diatribă împotriva poeziilor mele, în genul criticilor lui Caion (C. A. Ionescu)

De ce imiți pe Caion
Cu stilul lui de Pișculescu,
Tu ce semnezi Galaction
Și scrii ca orice Ionescu?

Revistei Rodica

redactată de Caion et comp., ce apărea pe hârtie albastră, purtând ca deviză versurile lui Alecsandri: Purtând cofița cu apă rece, iar textul revistei era plin de injurii la adresa tuturor scriitorilor noştri recunoscuți

Purta cofița cu apă rece
Blonda Rodică, plină de nuri -
Rodica voastră, vânătă, trece
Ducând hârdăul plin cu lături!

Unui Victor Hugo al lirismului nostru

Când domnul Fagure proclamă
Glumeț, în stilul lui perfid,
Că-n dramă ești Euripid...
Ce sângeroasă epigramă!

Aceluiași

Când ești la minte puțintel,
Ca și la trup, o, Mărunțel!
E un curaj de admirat
Să te măsori cu Cincinat!

La castelul Plăinești

Unui aristocrat foarte simpatic, dar dezordonat, care îmi recunoștea talentul, dar mă făcea, în glumă, zevzec

La argumentul tău mă plec:
Sunt talentat, dar sunt zevzec!
Cu tine însă-i mai ciudat:
Tu ești zevzec netalentat.

Dlui Georgel Mârzescu

când, socotind că rămân în Franța, m-a înlocuit din locul meu de consilier al Curții de Apel Oradea-Mare

Ca să izbească-n Cincinat,
Mârzescu prea e om sensibil.
Dar când decretu-i l-a lăsat
Afară din magistratură,
I-a zis: Te fac inamovibil
De astăzi... în literatură!

Dramaturgului A. de Hertz

după reprezentarea piesei Păianjenul

Crapă bunii tăi dușmani;
Însă ție ce-ți mai pasă,
Când Păianjenul la casă,
'N loc de muște, prinde... bani!

Lui I. Gr. Periețeanu

cu prilejul volumului său Opt portrete de animale.

I

Prietenul meu Ionel Gr. Periețeanu, o glorie a baroului, epigramist, poet și literat distins, a vrut să publice o plachetă elegantă de sonete: opt portrete de animale. I-am atras atenția că titlul ar fi nepotrivit, portretul evocând ideea chipului omenesc. Dar el persistând, cu toată dragostea veche ce-i port, i-am făcut gluma aceasta, la care veți vedea că a răspuns ime diat cum nu se poate mai spiritual

Volumu-n fond nu-i tocmai rău:
Tiparul, stilul și hârtia;
Dar nu-ți pricepem modestia
De-a fi omis... portretul tău!

II

Iată și spiritualul răspuns al prietenului Periețeanu:

Spre a-ți satisface ironia,
Voi completa menajeria;
Și tu, ce-mpungi pe neștiute,
Vei figura printre cornute.

Eu am ripostat

Răspunzi, în versuri potcovite,
Că-mi cedezi locul printre vite;
Mai fericit sunt să-l primesc
Decât, biped, să te citesc.

III

Și apoi am continuat
Nu-ți completa menajeria!
De versuri de-astea sunt sătul
Și când ți-ai scris biografia
În opt capitole-i destul!

Unui mare proprietar, dar mic poet

Când trece meșterul Nigrim
În propria-i trăsură,
E foarte greu să nimerim
Pe melancolica-i figură,
De merge la vrun țintirim
Sau de-și depune vreo chirie
Pentr-un volum la librărie?

Traduttore-traditore

De morți se spune numai bine.
Eu de Nigrim atâta spui:
C-a fost maestru-n limba lui
Și ageamiu în limbi străine.

Polemici mărunte

Unui critic din Iași

Un bour tânăr Sevastos
Când năvăli să mă răstoarne,
Își rupse unul dintre coarne
În pieptu-mi matur, dar vânjos.
Și eu, adept al lui Cristos,
Milos de orice dobitoc,
M-aplec și cornu-i rupt de jos
Pe frunte i-l lipesc la loc.

Răspuns dlui general Petala

care se mira că, la un concert în Cluj, pianistul cânta într-o sala cu totul obscură

A cânta în întuneric
Nu-i capriciu și nici boală;
E un avantaj: artistul
Nu mai vede sala goală.

Răspuns

în ultima ședătoare de la Timișoara, unor tineri scriitori care se decretaseră ei singuri cocoși:

Nu știți să rămâneți senini
Când ironia mea vă mușcă;
Eu nu-s cocoș pentru găini
Plouate, sunt cocoș de pușcă!

Unui om fără meserie

Susții mereu că Cincinat
Nu e poet, ci magistrat.
Dar bine-ar fi să lămurești,
Amice, tu ce naiba ești?!

Improvizații

Fostului ministru dr. Lupu

I

la palat, pe când vorbea cu soția șefului de stat major la o șezătoare muzicală.

C-un aer prea sentimental
Vorbind c-o doamnă, strigă grupul
D-aghiotanți: Păziți că Lupul
E-n cartierul general!

II

la o altă serată de la palatul regal când l-am surprins în flagrant delict de galanterie cu altă doamnă cu părul brun

La serata de la curte
Domnul Lupu făcea curte,
Însă altcuiva.
Și-nțeles-am adevărul,
Că un Lup își schimbă părul,
Dar năravul ba!

Dlui George Mârzescu

ministru al justiției, ca să mă treacă de la Curtea de Apel din Oradea la București, D. Mârzescu a găsit mai nimerit să mă trimită în literatura.

Cum știu spiritual că ești,
Nu vrei să facem o-nvoire?
Tu să mă treci la București...
Eu să te trec la nemurire!

Marelui pianist Boskoff

după ce-a cântat magistral Funeraliile de Liszt

Când peste coarde mâna-ți plouă
Bemolii grei și-atâți diezi,
Lui Liszt îi dai o viață nouă;
Dar pianul îl înmormântezi!

Doamnei Pascal T.

care îmi cerea, în ziua nunții, la Sinaia, patru versuri

Eu, doamnă, -n dragoste mai crez,
Și, când văd chipu-ți ideal,
Oricât de mare ar fi fost Blaise,
M-aș mulțumi să fiu... Pascal!

Unui ministru

care, pentru a-mi da două bilete de tren, îmi ceruse să-i fac petiția-n versuri:

Motto: Când visezi ceva rău, ți se întâmplă ceva bine.

Am visat o diligență,
Praf, drum lung și niște ghete:
Asta-nseamnă, excelență,
C-o să-mi dai două bilete!

Unui prieten însurat

care, pentru a mă ironiza, mi-a dat într-o seară rimele: nefasta, nevasta şi chel; i-am întors astfel gluma:

După ce-ntr-o zi nefastă
M-a prins soțul la nevastă,
De păr eu l-am tras pe el.

Morală:
Avantajul d-a fi chel!

Mie însumi ca magistrat

Că Cincinat
E-afemeiat
Vreți o probă?
Poartă robă!

Nu-ți cer, duduie...

Fiind rugat să citesc ceva la ședătorile societății Amicii Orbilor și indignat de taifasul tinerilor de ambe sexe, care nu ascultau decât îndemnurile inimii lor, am adresat unei domnișoare din prima loje aceste versuri:

Nu-ți cer, duduie, cu nesațiu
Sonetul meu modest să-l sorbi;
Să știi atât: că eu spun versuri
Nu pentru surzi, ci pentru orbi.

La un dejun, la Buftea

prințul Barbu Știrbey, ale cărei produse se desfac la toate băcăniile din țară și care făcuse mari cheltuieli electorale la Craiova, când se alese deputat mi-a cerut să-i fac o epigramă

Era fatal, prințe Știrbey,
Ca staroste-al băcanilor,
În capitala Banilor
Să te alegi... numai prin ei.

prințul Barbu Știrbey, ale cărei produse se desfac la toate băcăniile din țară și care făcuse mari cheltuieli electorale la Craiova, când se alese deputat mi-a cerut să-i fac o epigramă

Era fatal, prințe Știrbey,
Ca staroste-al băcanilor,
În capitala Banilor
Să te alegi... numai prin ei.

Regretatului ministru Al. Djuvara

care mă întreba, într-o seară, la Sinaia, de ce mă uit așa lung la stele?

De ce la stele-ntotdeauna
Cu-atâta drag mă uit mereu?
Mi-e frică să nu cadă vruna
Fără decret pe pieptul meu!

Unui căpitan

I

care mânca la masă de obicei numai pește
De ce mănâncă Nicu pește
La orice masă cu-atât zel?
Ar vrea pe toți să-i devoreze
Ca să rămâie numai el!

II

Aceluiași
Gras și roșu de sudoare,
Privind Dunărea în soare,
Căpitanul se gândește:
Parcă tot mai bine-i pește!

III

Tot acestui amic, într-o zi de căldură, în grădina publică din Brăila, pe marginea Dunării:

De căldura zdrobitoare,
Care stă să ne omoare,
Singur domnul Nicu scapă,
Fiindcă dânsul... doarme-n apă!

IV

Aceluiași căpitan, care ironiza pe magistrații ce se întorceau de la o înmormântare oficială. El, de altfel, se bucura de o reputație acvatică câștigată... la vechime.

După o bătrână ce-a murit
Am fost la cimitir, cernit;
Și Nicu-n veci palavragiu
Mi-a spus că sunt pomanagiu.

Pe dânsul însă pașii-l poartă
De șapte ori pe săptămână,
Ca pe noi azi la o bătrână,
Bătrână vie, dar nu moartă!

Căpitanului Nicu

într-un bal, pe când dansa cu o doamnă frumoasă, dar cu părul alb

Nicu vorbește cu o doamnă:
Tu ești ca florile de toamnă...
Și păru-ți alb mă-ntinerește;
A ta iubire mă topește.
Ecoul îi răspunde pește.

Căpitanului Trifan

care, nefiind fericit în tribulațiile sale matrimoniale cu mai multe doamne bogate, dar serioase, obținuse brevetul de invenție al unei sobe care ardea fără cărbuni.

Faimosul nostru căpitan
în fine și-a găsit norocul:
Cu apa s-a încercat în van,
A reușit însă cu focul!

Domnișoarei Angela P.

care mă silea să-i scriu în fiecare zi câte ceva pe un album interminabil

De-o săptămână tot scriu versuri
Pentru figura ta cea rozã.
Spre-a evita monotonia,
N-ai vrea să trecem și la proză?

Cu prilejul mutării mele de la Brăila

la
Corabia,
unei
grațioase
domnișoare care venise să-și ia bun
rămas la plecarea mea din port

Plec la Corabia cu barca...
Dar mi se pare că amorul
O să m-aducă la Brăila
Cu vaporul!

În tren, spre Sinaia

Take Ionescu mă întreba dacă i-am scris ceva domnișoarei care-l însoțea. Răspunzându-i negativ, m-a îndemnat să-i improvizez patru versuri imediat. Iată-le:

Dacă ți-aș face-o epigramă
Tu ai citi-o orișicui...
De ce nu pot să-ți fac, duduie,
Ceva, să nu spui nimănui?

Unui doctor vânător

a cărui frumoasă soție mă soma să-i fac versuri la un ceai

Familia aceasta
Pe mine mă uimește:
Bărbatul dă cu pușca,
Dar doamna te rănește!

Unui poet fecund și prolific

Poetul Barbu jura Camilii
Că nu mai face copii defel;
Ce fericire pentru familii,
Dacă și tatsu jura ca el!

La o epigramă improvizată

de dl Trandafirescu la o agapă politică și în care actualul senator se întreba ironic ce căuta aici Hertz și Cincinat, am răspuns

Unde e Hertz și Cincinat,
E și ministrul Nenițescu...
Dar cei de duh s-au întrebat
Ce cată-aici Trandafirescu?!

Unui foarte tânăr scriitor

care mă făcea bătrân, uitând că un om de 83 de ani, cum e Clémenceau, poate să mai conducă Franța, pe când un măgar, la 21 de ani, moare

Ești mult mai tânăr decât mine,
Și-n glume foarte priceput.
Dar eu îți spun de la-nceput:
Vorbind de vârstă, nu faci bine!

E dintre legile fatale
Că omul, chiar octogenar,
Mai tânăr e ca un măgar
De vârsta dumitale!

Unui tânăr confrate

ce depășise marginile eleganței într-o polemică

Rime-nnoroite, flori de bulevarde,
Când mi-arunci în față, plâng naiva-ți muncă.
Sufletul meu este focul care arde
Și îmbălsămează tot ce i s-aruncă.

Pe rime date

La dna Cantacuzino

La dna Cantacuzino născută Brătianu, am fost invitaţi în anul 1916 să citim din lucrările noastre, pe când doamne şi domnişoare din societate lucrau scamă pentru răniţi. George Diamandy, pe atunci preşedinte al Societăţii Scriitorilor, a propus ca eu să nu citesc, ci să improvizez. Domnişoara :Pia Brătianu mi-a şi dat aceste patru rime: ceai, rai, turtă, burtă. Iată cum am ieşit din încurcătură:

Chiar dacă nu mi-aţi da un ceai,
Cu prăjituri, cu rom şi turtă,
Mă simt aicea ca-ntr-un rai
Şi sunt doar suflet, fără burtă!

Sonet

Mi s-au dat apoi rimele de mai jos spre a improviza pe ele un sonet endecasilab. În același timp, sonetul trebuia să înfățișeze pe un vilegiaturist care vine la Sinaia de Sf. Maria cu trenul de plăcere.

Un călător ce-și digerează hrana,
Cu coșul plin de mezelicuri, sticle,
Mai ponderat ca anticul Pericle
Se-ndreaptă gâfâind spre Sfânta Ana.

El nu-i poet ca Veronica Micle,
Dar simte-n el, când lent își soarbe cana,
O amintire dulce ca tocana
Mâncată ieri în gara de la Sihle.

Se vede într-un sat, lângă scrânciob,
Cu draga lui bând bragă dintr-un ciob,
Și-nduioșat de-atâta... poezie,

Mai mușcă din salamul de Sibiu,
Își zice-n gând: Al dracului să fie!
Frumos e-aici! Să știți c-o să mai viu!

Dublu catren

Improvizat într-o serată la dna Nella Sutzu, pe rimele date de doctorul Jean Constantinescu și ministrul Ion G. Duca

Poetul, singur, sta sub plapumă.
Mâncase-n seara aceea un fistic
Și chema muza, ce-i zicea: Taci, mă,
Pot eu să mă cobor la un calic?

N-ai nici măcar un corn pe farfurie
Și nici cărbuni în soba cu mangal!
Și, totuși, o să-ți fac un madrigal,
O, muza mea cu rochie fistichie!

Mie însumi

Am fost provocat de un prieten Lilustru, la Sinaia, să-mi fac mie însumi o epigramă-madrigal pe rimele: chel, Cincinel, Cincinat. M-am executat numaidecât

Când îl privești așa de chel,
Nu-i Cincinat, e Cincinel!
L-asculți, și zici atunci mirat:
Nu-i Cincinel, e Cincinat!

Sonet

Suplimentul de duminică al unui mare cotidian propusese ca, pe acest amestec de rime banale și rare să se scrie un sonet, în care poetul întâi să-și exalteze talentul și în ultimul vers să râdă de ce-a scris. Eu am câștigat, cu sonetul de mai jos, premiul de 100 lei, care pe atunci era colosal.

O, de-aș putea s-ajung la nemurire
Cu versul meu sonor ca un cristal!
Să fiu cugetător ca Blaise Pascal
Și toți să mă citească cu uimire!

'Nainte de-a sosi ceasul fatal,
Aș vrea să gust o clipă de orbire
Că m-a-mbătat cuvântul sfânt: iubire,
Șoptit de o frumoasă-n carnaval!

Dar vei muri, obscur ca un microb,
Chiar tu, poet ce-ai fost apururi rob
Iubirii pline de melancolie!

Mă voi prăji în iaduri pe un rug,
Pe când din cer, blajin, sfântul Ilie
Îmi va ierta prostiile ce-ndrug!

Madrigal

Prințului Barbu Știrbej cu prilejul unei serbări date în pivnițele sale și în prezența familiei regale. Pe rimele viță și domniță.

Cine bea din vinul tău,
Om deștept sau nătărău,
Zice, fără să te știe:
Ce mai vin și ce mai vie!

Însă cine te-a văzut
Lângă dulcea ta domniță,
Uită vinul și, tăcut,
Zice-n gându-i: Ce mai viță!

Pe rimele strugur, Mugur

Lui Gheorghe D. Mugur, după admirabila lui conferință asupra poetului Albert Samain, la Craiova

Verbul tău dulce ca un strugur
E-n stare mințile să fure.
Dar pentru ce semnezi doar Mugur,
Talentul tău când e Pădure?

Egoism

Primul monolog

Mi s-au dat două minute pentru a improviza o mică dramă în două monoloage, fiecare de maximum opt versuri, cu titlul Egoism, în care să se ciocnească omul cu animalul. Mi s-a impus primul decor un restaurant, și al doilea: un cimitir.

Într-un restaurant la modă, un domn mănâncă o cotletă de miel. Se uită împrejurul lui și face reflecții tăcute

Cotleta pare de minune!
Ce buni sunt mieii fripți și mici!
Vecinul slab cu dama grasă
Are un aer de martir!
Casierița e lălâie
Și glasu-i taie ca un brici...
Orice s-ar zice: E mai bine
Aici, decât la cimitir!

Al doilea monolog

Într-un cimitir de țară. Un miel paște
iarbă pe mormântul unui domn și, pe
cât îl taie capul, cugetă și el

Când vezi c-ai fost ursit de soartă
Doar miel în lume să te naști,
Decât să faci filozofie,
Mai igienic e să pești!
Ce iarbă grasă! La o treabă
Sunt buni și oamenii când mor:
Orice s-ar zice: E mai bine
Aici, decât la abator!

Inscripții

Pe soclul unui far stins

O, far înalt, obscur, sinistru!
Eu undeva te-am mai văzut,
Grozav te-asemeni c-un ministru
Ce-a licărit și a căzut!

Pe fotografia marelui artist Iancu Brezeanu

în frac și cu o droaie de decorații tocmai ca lăutarul Ciolac fotografie ce se găsea pe masa de lucru a sculptorului Späthe

Brezene, când te-am admirat
În cetățeanul turmentat,
N-aș fi crezut să joci în frac
Vreodată rolul lui Ciolac!

Unui primar

ce instalase pe strada principală o avalanșă de lămpi electrice

De-atâtea becuri orbitoare
Amicii lui chiar își bat joc:
Pe stradă-i prea multă lumină,
Și-n capul lui nu e deloc.

Pe mânerul unei spade

Epigrama ascuțită
Soră bună e cu scrima,
Căci și-n ea poetul luptă
Cu ideea și cu rima.

Răspuns la o epigramă

în care autorul contesta valoarea volumului meu de poezii

Tot adâncul unei strofe
Nu oricăruia s-arată:
Orbul nu vede lumina:
Ce-i lumina vinovată!

Cincinatus

Mie însumi. La un bal costumat al Legațiunii franceze, prezentându-mă într-un costum de poet roman (Horațiu), am fost rugat de a. s. r. principesa Maria să improvizez ceva pe tema costumului meu.

Plugar-strămoșul lui cel antic,
Dar azi, modernul Cincinat,
– Poet, când nu e magistrat
Ce e? roman? sau e romantic?

Unui puternic al zilei

Simplu ministru-ntr-un guvern
Steluță gata să apună
Ești rău, nedrept, te crezi etern!
Eternă-i numai fapta bună!

Unui mare calomniat

Să nu te miri când bârfitori
Izbesc în nobila ta muncă:
Copiii pietre nu aruncă
Decât în pomii roditori!

Pe o cruce de marmură

Cu toții prin lume purtăm câte-o cruce:
Mai grea, mai ușoară, precum ne e partea,
Și nu ne dăm seama cum timpul ne-aduce
Și vara, și toamna, și iarna... și moartea!

O strig s-audă tot văzduhul

O strig s-audă tot văzduhul:
Acest volum de epigrame
N-o să-l dau gratis nici la dame,
Ci doar săracilor cu duhul.

Epilog

Mie însumi

A scos, în fine, Cincinat
Volumu-atât de așteptat;
Și critica s-a și rostit:
E foarte bine tipărit!

Table of Contents

Epigrame
Răspuns unui amic
Regretatului poet Oreste
Unui scriitor popular
Unui poet netalentat
Unui senator surd
Unor poeți inspirați
Unui confrate
Unui poet
Unui confrate obscur
Lui Emil Isac
I
II
Lui Leon Ghika
Unui confrate puțin inspirat
Lui Delavrancea
Unui judecător
Măgarul lui Balaam
Unui amator
Gherea Hasdeu
Unui poet miop
Unui scriitor fără succes
Lui Eftimiu și Hertz
Lui Victor Antonescu
Lui Caragiale
Lui Späthe
Unui confrate
Dlui Simu
Unui meșter al cuvântului
Unui autor dramatic
Avocatului Fabriciu
I
II
Unui prieten
Unui scriitor anemic
Lui N. Dunăreanu
I

II
Lui Adolf de Hertz
Unui agramat
Lui Aristide
Unui scriitor
Sfârșitul unui duel literar
Unui procuror de la Brăila
Unor cicălitori
Unui poet spițer
Unui steril
Unui ministru al artelor
Cu prilejul elogiilor
Revistei Rodica
Unui Victor Hugo al lirismului nostru
Aceluiași
La castelul Plăinești
Dlui Georgel Mârzescu
Dramaturgului A. de Hertz
Lui I. Gr. Periețeanu
I
II
III
Unui mare proprietar, dar mic poet
Traduttore-traditore
Polemici mărunte
Unui critic din Iași
Răspuns dlui general Petala
Răspuns
Unui om fără meserie
Improvizații
Fostului ministru dr. Lupu
I
II
Dlui George Mârzescu
Marelui pianist Boskoff
Doamnei Pascal T.
Unui ministru
Unui prieten însurat
Mie însumi ca magistrat
Nu-ți cer, duduie...

La un dejun, la Buftea
Regretatului ministru Al. Djuvara
Unui căpitan
I
II
III
IV
Căpitanului Nicu
Căpitanului Trifan
Domnișoarei Angela P.
Cu prilejul mutării mele de la Brăila
În tren, spre Sinaia
Unui doctor vânător
Unui poet fecund și prolific
La o epigramă improvizată
Unui foarte tânăr scriitor
Unui tânăr confrate
Pe rime date
La dna Cantacuzino
Sonet
Dublu catren
Mie însumi
Sonet
Madrigal
Pe rimele strugur, Mugur
Egoism
Primul monolog
Al doilea monolog
Inscripții
Pe soclul unui far stins
Pe fotografia marelui artist Iancu Brezeanu
Unui primar
Pe mânerul unei spade
Răspuns la o epigramă
Cincinatus
Unui puternic al zilei
Unui mare calomniat
Pe o cruce de marmură
O strig s-audă tot văzduhul
Epilog

Table of Contents

Epigrame	1
Răspuns unui amic	2
Regretatului poet Oreste	3
Unui scriitor popular	4
Unui poet netalentat	5
Unui senator surd	6
Unor poeți inspirați	7
Unui confrate	8
Unui poet	9
Unui confrate obscur	10
Lui Emil Isac	11
I	12
II	13
Lui Leon Ghika	14
Unui confrate puțin inspirat	15
Lui Delavrancea	16
Unui judecător	17
Măgarul lui Balaam	18
Unui amator	19
Gherea Hasdeu	20
Unui poet miop	21
Unui scriitor fără succes	22
Lui Eftimiu și Hertz	23
Lui Victor Antonescu	24
Lui Caragiale	25
Lui Späthe	26
Unui confrate	27

Dlui Simu 28
Unui meșter al cuvântului 29
Unui autor dramatic 30
Avocatului Fabriciu 31
I 32
II 33
Unui prieten 34
Unui scriitor anemic 35
Lui N. Dunăreanu 36
I 37
II 38
Lui Adolf de Hertz 39
Unui agramat 40
Lui Aristide 41
Unui scriitor 42
Sfârșitul unui duel literar 43
Unui procuror de la Brăila 44
Unor cicălitori 45
Unui poet spițer 46
Unui steril 47
Unui ministru al artelor 48
Cu prilejul elogiilor 49
Revistei Rodica 50
Unui Victor Hugo al lirismului nostru 51
Aceluiași 52
La castelul Plăinești 53
Dlui Georgel Mârzescu 54
Dramaturgului A. de Hertz 55
Lui I. Gr. Periețeanu 56
I 57

II 58
III 59
Unui mare proprietar, dar mic poet 60
Traduttore-traditore 61
Polemici mărunte 62
Unui critic din Iași 63
Răspuns dlui general Petala 64
Răspuns 65
Unui om fără meserie 66
Improvizații 67
Fostului ministru dr. Lupu 68
I 69
II 70
Dlui George Mârzescu 71
Marelui pianist Boskoff 72
Doamnei Pascal T. 73
Unui ministru 74
Unui prieten însurat 75
Mie însumi ca magistrat 76
Nu-ți cer, duduie... 77
La un dejun, la Buftea 78
Regretatului ministru Al. Djuvara 80
Unui căpitan 81
I 82
II 83
III 84
IV 85
Căpitanului Nicu 86
Căpitanului Trifan 87
Domnișoarei Angela P. 88

Cu prilejul mutării mele de la Brăila 89
În tren, spre Sinaia 90
Unui doctor vânător 91
Unui poet fecund și prolific 92
La o epigramă improvizată 93
Unui foarte tânăr scriitor 94
Unui tânăr confrate 95
Pe rime date 96
La dna Cantacuzino 97
Sonet 98
Dublu catren 99
Mie însumi 100
Sonet 101
Madrigal 102
Pe rimele strugur, Mugur 103
Egoism 104
Primul monolog 105
Al doilea monolog 106
Inscripții 107
Pe soclul unui far stins 108
Pe fotografia marelui artist Iancu Brezeanu 109
Unui primar 110
Pe mânerul unei spade 111
Răspuns la o epigramă 112
Cincinatus 113
Unui puternic al zilei 114
Unui mare calomniat 115
Pe o cruce de marmură 116
O strig s-audă tot văzduhul 117
Epilog 118